

maars

ken, in een andere format dan dans. En misschien heb ik wel een omweg gemaakt.

Waarom wilde ik geen solo maken?

Dan zou ik proberen mezelf als voorbeeld te gebruiken. Daar was ik bang voor. Mijn schrijven en mijn realiteit als danser zijn nog steeds twee verschillende dingen.

Mijn zelfbeeld als performer verschuift voortdurend. Een verschuivend lichaam van specificiteit. Een lichaam is details. En vanuit de binnenkant van mijn lichaam zie ik het als een lichaam van gedetailleerde gewaarwordingen. Als performer ben ik in een structuur gecreëerd, vanuit bewuste en onbewuste keuzes, gemaakt sinds de dag dat ik ervoer dat mensen me zagen dansen. Dus is mijn gewaarwording van mezelf als ik perform een mengeling van het onvermijdelijke zelfgevoel en de fantasieën en projecties die ik probeer te beheersen, en degene die het publiek meebrengt in zijn kijken.

Waarom heb ik besloten een scriptie te schrijven?

Ik wilde dit onderzoek niet als een stuk voorstellen. Ik wilde concreet en letterlijk zijn in mijn bevraging. Ik wilde dat mijn gedachten concreter werden in woorden. Ik wilde uitzoeken hoe ik kon spreken over de kunst van het performen. Zodat ik kon zien wat er buiten de taal staat wanneer ik probeer te spreken over performen. Als er al een buiten is.

Waarom nu, nu ik nog maar een student ben? Voor ik zelfs nog maar aan een potentiële danscarrière begonnen ben? Het is een beginpunt. Zodat ik misschien weldra aan de slag kan. Ik zei het al: het kan een omweg zijn. Maar ik denk het niet.

Zal ik een betere danser worden nadat ik dit geschreven heb?

Tot dusver heeft het nog geen direct effect gehad.

Zie ik mezelf als een product?

Niet mezelf, wel mijn vermogens om te performen. Ik wil dat mensen betalen om ze te gebruiken bij de creatie van een stuk, maar op een manier die mij interesseert. Dat zou de ideale situatie zijn.

Als danser moet je nog altijd voorstellen en samenstellen, maar je rol is toch anders dan die van degene die het proces regisseert om een stuk te maken. Waar trek je de grens tussen de performer en de choreograaf in een creatieproces?



Atelier d'Ora (Dora Kallimus, Arthur Benda), Tänzerin, 1922, gelatine, zilverprint, uit het archief Setzer-Tschiedel, Wenen, 22,5 x 15,4 cm

Dit beeld werd gemaakt kort na WO I, een tijd waarin de positie van een vrouw grondig werd gedefinieerd. Fotografie werd gebruikt als middel om te experimenteren met rolpatronen.

Wanneer steek je de grens van de auteur over? Wanneer gaat een stuk één persoon toebehoren? (Alsjeblieft, help me hierbij. Ik vind het moeilijk de juiste woorden te vinden.)

Het is wederzijdse manipulatie, zei hij. Performen heeft zoiets opwindends. Een creatief proces opstarten, beginideeën krijgen, ze uitvoeren en experimenteren en speculeren over wat de ervaring van het publiek zal zijn. Falen in je controle. Het risico nemen om te slagen. Waar past dit lichaam in deze situatie? Wat moet het worden? Iets tonen en misschien mislukken, en dan blijven zoeken. Voor een publiek optreden/performen is de ultieme trip: je kunt niet

terug, je kunt alleen maar volhouden. De zalige stress van proberen te blijven in wat je doet, en proberen het publiek met je mee te voeren. Of het nu werkt of niet. Je zo belangrijk voelen, en ook helemaal niet. Het is de paradox van het risico. Je loopt de kans gezien te worden, in een context waarin dat tegelijkertijd onwaarschijnlijk is. Ik ben niet alleen mezelf. Ik probeer mezelf trouw te blijven in een creatie waarin mijn privépersoon van geen bijzondere tel is. Ik heb specifieke verantwoordelijkheden, maar ook de vrijheid om te kiezen hoe ik zal denken in mijn handelen. Tot de voorstelling afgelopen is. Dan ben ik weer mezelf. Om herkend of genegeerd te worden. Nu kunnen mensen kiezen of ze dit lichaam zien of niet. Ik ben iemand, of ik ben gewoon lawaai. Als persoon. Hetzelfde gebeurt in het performen, maar dan ben ik niet alleen mezelf.

Wat denk ik over mijn opleiding? Voor mij gaat het om gewaarwordingen en bespiegeld denken over gewaarwordingen. Zonder dat gewaarwording hier emotie betekent. Kunnen herkennen om te herhalen, of om te kiezen dat niet te doen. Een repertoire van verschillende manieren om het lichaam te voelen. Patronen herkennen en proberen uit te breiden. Herhalen om de mogelijkheden te herkennen in de veranderlijkheid van de situatie. Om dan andere mogelijke reactiepatronen te programmeren. En steeds weer de vraag te stellen hoe de structuur van een bewegend lichaam kan worden geconstrueerd en gereconstrueerd.

Voor mij gaat het er om een vindingrijk lichaam te onderzoeken en te ontwikkelen. Een verbeeldingrijk en denkend lichaam.

Een performer-artiest die nergens aansluiting bij vindt of geen ontmoeting toelaat (of dat nu in een werkproces is, of bij het lesgeven of -krijgen, in taal of in beweging) zou enkel kunnen rondrijven. Zonder herkend te worden. Zonder iets te worden. Uiteindelijk.

Met bijzondere dank aan Chrysa Parkinson, Andros Zinsbrowne, Elizabeth Corbett, Jan Ritsema, Bojana Cvejić, Salva Sanchis, David Hernandez, Anne Teresa de Keersmaecker, Alain Platel, David Bergé, Steven Debelder en Rudi Laermans.
Vertaling Tom Hannes

woora